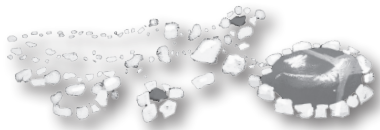

Thirza van der Lugt

Salomé Snel

en de onzichtbare juwelendief

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:
www.ploegsma.nl
www.kinderboeken.nl

*Voor Jeanette,
omdat het zonder haar bij een idee was gebleven.*

**Stem op dit boek
voor de Kinderjury van 2021!**

ISBN 978 90 216 7988 4 / NUR 283

© Tekst: Thirza van der Lugt 2020

© Omslagillustratie: Frann de Bruin 2020

Vormgeving omslag: Nanja Toebak

Vormgeving binnenwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze editie: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2020

Alle rechten voorbehouden.

MIX
Papier van
verantwoorde herkomst
FSC® C004472

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het fsc-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Proloog

‘Dit is een slecht plan.’

Ik hoorde een diepe zucht naast me. ‘Charlie, het was jouw plan.’

‘Ja, maar dat was voordat ik wist dat we echt gingen inbreken!’

‘Dit is toch hoe detectivewerk hoort te zijn?’ fluisterde Salomé. ‘Puzzels, achtervolgingen in snelle auto’s, midden in de nacht inbreken?’

‘Kunnen we even vergeten dat ik dat gezegd heb?’

‘Daar is het een beetje te laat voor, denk je ook niet?’

Daar had ze een punt. ‘Het is midden in de nacht, het is te laat voor alles.’

‘Wat doe je hier dan, Charlie?’

Wat doe ik hier? Goede vraag.

Mijn leven was heel normaal voordat ik Salomé ontmoette. Ik was populair op school, childe met mijn vrienden en ging drie keer per week naar rugbytraining. Thuis speelde ik Mario Cart met mijn broertje, maakte ik ruzie met mijn vader en ruimde ik mijn kamer niet op.

Ik haalde goede cijfers zonder daar moeite voor te doen, waardoor ik veel tijd had om plannetjes te smeden met Giovanni, mijn beste vriend. We haalden vaak geintjes uit met leraren of klasgenoten en gebruikten bijna al onze vrije tijd voor het plannen van deze ‘operaties’ (geef toe, dat klinkt een stuk beter dan ‘geintjes’).

Best normaal toch, voor een jongen van veertien?

Ik vond normaal maar saai. Eigenlijk wilde ik meer doen met mijn leven dan naar school gaan, sporten en gamen.

Hier is een tip: dat soort dingen moet je nooit denken. Want voor je het weet, staat je hele leven op z’n kop.

Nu hoor ik je denken: dat valt vast wel mee. Geloof me, dat is niet zo. Sinds ik Salomé ken, ben ik al ontvoerd, heb ik meer strafwerk dan ooit en nu sta ik op het punt om in te breken. Dus wacht maar. Ik ga je het hele verhaal vertellen en dan zullen we nog weleens zien (spoiler: het valt niet mee).

Het begon allemaal twee weken geleden, vlak nadat Gio en ik een grap hadden uitgehaald met de verkeerde lerares.

Operatie Pingpong krijgt een staartje

Twee weken eerder

De wachtruimte naast het kantoor van de directrice was gemaakt om je te vervelen. Er hing niks aan de witte muren, er lagen geen tijdschriften op de tafel en vanuit het kleine raam had je alleen uitzicht op een grijs gebouw aan de overkant.

Tegenover ons zat een jongetje te bibberen in zijn stoel. Hij was hier vast voor het eerst. Giovanni en ik kwamen hier minstens één keer per week en hadden wel wat anders te doen.

‘Het is allemaal jouw schuld, Charlie,’ mopperde Gio.

Onze laatste operatie was niet helemaal volgens plan gegaan. Het idee was zo simpel: vul de auto van een leraar helemaal met pingpongballetjes. Ons doelwit, meneer Samuels, liet altijd een raampje op een kiertje staan. Er kon niks misgaan.

Tenminste, dat dachten we.

‘Mijn schuld? Volgens mij was ik niet degene die uitgleed over een pingpongballetje. Volgens mij was ik niet degene die vervolgens vijf minuten lang drama-

tisch op de grond heeft liggen roepen dat hij niet meer verder kon en ik hem maar moest achterlaten.’

Gio snoof. ‘Dat is een stuk minder erg dan de verkeerde auto aanwijzen. We hadden veel minder moeilijkheden gehad als jij je werk goed had gedaan. Je weet hoe het werkt: ik bedenk de plannen, jij zorgt dat we niet in de problemen komen!’

‘Hoe had ik nou kunnen weten dat mevrouw Hui- zing in dezelfde auto rijdt als meneer Samuels, en dat zij ook haar raampje open laat staan?’

‘Onderzoek! Navragen! We zijn toch geen amateurs, *mate?*’

Engelse stopwoorden en drukke handgebaren waren altijd een teken dat Gio zich enorm aan het opwinden was. Als zoon van een Brits-Italiaanse moeder en een Nederlandse vader van Zweedse afkomst, had Giovanni zo ongeveer heel Europa in zijn stamboom zitten.

‘Oké, oké,’ gaf ik toe voordat hij aan de handgebaren begon, ‘ik had beter moeten opletten. Maar ik moet zeggen, háár reactie op een auto vol met pingpongballetjes was honderd keer beter dan we ooit van meneer Samuels zouden hebben gekregen.’

Giovanni grijnsde. ‘Ik kan niet kiezen wat mijn favoriete moment was. Haar eerste gil van verbazing toen ze het portier opendeed, of dat ze daarna met haar handtas op het dak van haar auto begon te slaan en steeds “WAAROM IK?!” riep.’

Tevreden lachend hield ik mijn hand omhoog voor

een high five. Goed, we zaten weer bij de directrice, maar de operatie was uiteindelijk beter geslaagd dan we ooit hadden kunnen hopen.

‘Denk je dat de Rhino moeilijk gaat doen?’ vroeg Giovanni nadat hij uitgelachen was.

‘Neuh,’ zei ik, terwijl ik onderuitzakte in mijn stoel, ‘dat doet ze toch nooit? Ze houdt haar gewoonlijke praatje over “rekening houden met anderen” en “je bent geen kind meer”. Dan sluit ze af met een “nooit meer doen” en misschien nog een paar uur nablijven. Dat is het wel.’

‘Hoe blijf jij zo rustig? Mijn moeder gaat helemaal los als ze hoort dat ik wéér bij de directrice moest komen,’ zei Gio. ‘Niet dat het uitmaakt zolang ik goede cijfers haal, maar dat geschreeuw in Engels en Italiaans door elkaar is zo vermoeiend.’

‘Je weet hoe mijn vader is, hij is toch nooit tevreden. Eén keer meer of minder langs de directrice maakt niet uit.’

De directrice verscheen in de deuropening van haar kantoor. ‘Meneer Karlsson, meneer Van IJcken, u bent er weer voor ons wekelijkse gesprek, zie ik?’

Directrice Rhine was een indrukwekkende verschijning. Haar krullende haar had ze opgestoken en ze droeg altijd een mantelpak. Ik was vaak genoeg op gesprek geweest om te weten dat ze dat ding in verschillende felle kleuren had. Vandaag was haar mantelpak zo rood als haar lippenstift. Haar bijnaam op school was ‘de Rhino’, dat is Engels voor neushoorn. Niet omdat

ze een hoorn had in plaats van een neus, maar omdat ze altijd in hoog tempo door de gang marcheerde op haar hoge hakken. Het gerucht ging dat ze zelfs een keer een marathon gelopen had op hakken.

‘Mevrouw Rhine, *amore mio*, u weet toch dat ik geen week zonder u kan?’ riep Giovanni met een hand op zijn hart.

Ik moest mijn best doen om niet in lachen uit te barsten. Gio sprak alle docenten van onze school aan met koosnaampjes uit alle talen die hij kende. Hij beweerde dat hij daarom betere cijfers had, maar ik geloofde er niks van. Vooral Rhine moest er niets van hebben.

‘Meneer Karlsson, ik hoor dat we het nóg een keer moeten hebben over hoe we leraren aanspreken op deze school,’ zei de directrice terwijl ze Giovanni naar binnen wenkte.

‘Wat u maar wilt, mevrouw Rhine,’ antwoordde Gio en met een laatste grijns in mijn richting verdween hij in haar kantoor.

Hij bleef niet lang weg. Ik had pas twee keer alle bakstenen in de muur tegenover me geteld, toen de deur weer openging en Giovanni naar buiten kwam.

‘Bedankt *love*, tot volgende week!’ Hij trok snel de deur achter zich dicht, zodat het commentaar van de directrice niet hoorbaar was. ‘Pfoe, dat ook weer gehad.’ Tevreden in zijn handen wrijvend kwam hij naast me zitten.

‘Er komt een dag dat je je laatste *amore mio* gezegd hebt,’ zei ik.

‘Wat, vanwege de Rhino? Ben je gek, die vindt het alleen maar leuk,’ zei Gio terwijl hij zijn telefoon pakte. ‘Ze moet er alleen iets van zeggen vanwege de schoolregels. Nee, dan mevrouw Huizing, die heeft een stuk minder gevoel voor humor, zoals we vandaag gezien hebben. Dáár moet ik mee uitkijken. *Anyway*, jij mag naar binnen en ik moet ervandoor. Succes met de Rhino, ik app je later over mijn nieuwste plan. Het wordt dramatisch en hilarisch, *you’ll love it!*’

Met die uitsmijter verliet hij de kamer en zat er voor mij niets anders op dan het kantoor van mevrouw Rhine binnen te gaan.

Haar kantoor was bijna net zo leeg als de wachtruimte ernaast. Langs de muren stonden boekenkasten met rijen dikke boeken, van die boeken zonder plaatjes. Midden in de ruimte stond een groot houten bureau, waarop haar computer stond en een bakje met post. Alleen een familiefoto in de kast en een koffiemok met *best mom ever* lieten zien dat ze nog een leven had buiten de school.

‘Ga zitten, Charlie.’

Ik ging in mijn favoriete stoel zitten, waarmee je precies goed op de achterste twee poten kon balanceren. De directrice keek me aan vanachter haar bureau en ik wachtte ongeduldig tot ze zou beginnen met haar gebruikelijke toespraak.

‘Weet je waarom ik deze school heb opgericht?’

Voor de tweede keer in een korte tijd moest ik mijn best doen om niet te lachen. Elke keer opnieuw stelde

ze deze vraag, alsof het antwoord ooit ging veranderen.

Met mijn gezicht netjes in plooi gaf ik mijn beste antwoord: ‘U heeft een internationaal gezin – uw man werkt over de hele wereld en u komt zelf uit Amerika, tenslotte – en u wilde hier een internationale school oprichten waar kinderen met een brede achtergrond of met ouders die veel moeten reizen voor hun werk, een veilige plek hebben om te leren en zich te ontwikkelen. Voor veel van mijn klasgenoten is dit een soort kostschool, zij wonen en slapen hier ook.’

‘Heel goed,’ prees Rhine. ‘Ik zie dat je de folders van Rhine’s International School goed gelezen hebt. Maar als ik de school voor die kinderen heb opgericht, waarom zit jij hier dan?’

Die vraag zag ik niet aankomen. Ik was zo verbaasd dat ik het eerste eruit flapte wat in me opkwam: ‘Omdat mijn vader veel geld aan de school geeft.’

Ik voelde mezelf rood worden toen ik doorhad wat ik gezegd had. Het was waar dat mijn vader maandelijks geld aan de school gaf, maar dat zei je niet. Dat was onbeleefd.

Tot mijn verbazing begon de directrice te lachen. ‘Ik zal niet tegen je liegen en zeggen dat we daar niet heel blij mee zijn, Charlie, maar dat is niet wat ik bedoelde. De reden waarom mensen zoals jij op deze school zitten, is omdat we kwaliteit hier heel belangrijk vinden. Weet je wat ik daarmee bedoel?’

Dat wist ik. Dat was namelijk de reden dat mijn ou-

ders me op deze internationale school hadden ingeschreven, in plaats van op een normale middelbare school. Maar ik besloot te doen alsof ik nergens van wist. Hoe meer de directrice praatte over haar geliefde school, hoe minder tijd ze had om mij op de vingers te tikken.

‘Ik heb het weleens gehoord van mijn ouders,’ zei ik, terwijl mevrouw Rhine me bemoedigend toeknikte. ‘Tets met dat iedereen eigen talenten heeft en het beste uit jezelf halen?’

Rhine knikte enthousiast. ‘Precies, Charlie, dat is precies waar ik naartoe wil. Bij Rhine’s willen we jongeren een diploma laten halen die weten wat ze kunnen en iets toevoegen aan de samenleving. Dat betekent dat wij je helpen om te ontdekken wat je talenten zijn, maar dat betekent óók dat elke scholier verantwoordelijkheid moet nemen voor zijn of haar gedrag.’

Ah, daar was mijn favoriete speech eindelijk. Ik luisterde al niet meer. Het is nog best een kunst om te doen alsof je luistert terwijl je in je hoofd bezig bent met een nieuwe operatie. Een paar minuten lang was ik in mijn eigen wereld, totdat Rhine iets zei wat mijn aandacht trok.

‘... jij en Giovanni meer uitdaging nodig hebben, geef ik jullie allebei een verplicht extra project.’

Het was alsof er een alarm afging in mijn hoofd. ALARM, ALARM – EXTRA WERK: OPLETTEN!

‘Meer uitdaging?’ sputterde ik, terwijl ik met stoel en al naar voren klapte. ‘Wie heeft er gezegd dat we meer

uitdaging nodig hebben? Ik heb precies genoeg uitdaging, dat roep ik al jaren!

‘Iemand die zo veel tijd heeft om streken uit te halen als jullie, heeft niet genoeg uitdaging,’ zei Rhine droog.

‘Maar, mevrouw Rhine, ik—’

‘Nee Charlie, mijn besluit staat vast.’ Voor het eerst hoorde ik een strenge toon in haar stem. ‘Jij en Giovanni kunnen morgen direct na de lunch beginnen met jullie nieuwe project. Je mag aan meneer Karlsson doorgeven dat hij mevrouw Huizing gaat helpen met haar plannen voor een daktuin. Jij meldt je morgen bij dit lokaal.’ Ze schoof een papiertje over tafel. ‘Je wordt begeleider bij een buitenschools project. Je kunt gaan.’

En dat was dat. Van het ene op het andere moment was ik ‘begeleider’, alsof ik niet genoeg te doen had met mijn gewone huiswerk, rugbytraining, operaties en chillen met vrienden.

Terwijl ik naar buiten liep, wilde ik met een tas op een auto slaan en heel hard ‘WAAROM IK?!’ roepen.

Het raarste museumbezoek ooit

Als je dacht dat *ik* het nieuws van ons extra project moeilijk vond, dan had je erbij moeten zijn toen ik het aan Gio vertelde. Ik weet niet of je het gemerkt hebt, maar ik ben niet de dramakont van ons twee. De rest van de avond moest ik zijn geklaag aanhoren via Whatsapp – in vier verschillende talen.

De volgende ochtend was het niet veel beter. ‘Ik kan het niet geloven. Kan jij het geloven?’

‘Hmhm.’

‘Weet je zeker dat ze geen grapje maakte?’

‘Hmhm.’

‘Maar Rhine en ik hebben zo’n bijzondere band! Hoe kan ze me dit aandoen?’

‘Hmhm.’

‘En je weet zéker dat ze “mevrouw Huizing” zei?’

‘Hmhm.’

‘Charlie!’

Ik keek op van mijn telefoon. ‘Ja, ik kan het geloven. Nee, ze maakte geen grapje. Jullie speciale band bestaat alleen in je hoofd en ja, ik weet echt zeker dat ze “mevrouw Huizing” zei.’

‘Ik heb geen tijd voor je slimme opmerkingen, Charlie, mijn leven is voorbij.’ Met de zoveelste dramatische zucht van die dag liet Gio zijn hoofd in zijn handen vallen. ‘Ik snap niet waarom jij doet alsof er niks aan de hand is,’ hoorde ik vanachter zijn haargordijn.

‘Simpel,’ zei ik, terwijl ik een flesje water op zijn hoofd balanceerde. ‘De Rhino is toch zo dol op dat hele ontdekken-waar-je-goed-in-bent-verhaal? Waarschijnlijk word ik begeleider bij een van de buitenschoolse clubs. Bijvoorbeeld, ik noem maar wat, matten oprollen na de training van de turnsters.’

Het was even stil.

‘Wacht eens even,’ zei Giovanni terwijl hij overeind schoot. Mijn flesje water vloog door de lucht. ‘Is Florence niet lid van de turnclub?’

‘Eh... J-ja dat zou best kunnen,’ zei ik, ‘daar had ik nog niet over nagedacht.’

Gio begon langzaam te grijnzen. ‘Nee? Je had niet bedacht dat je dan tijdens de training naar haar kan staren? En dat je haar heldhaftig kan opvangen als ze een keer uit de ringen valt?’

Dat was precies wat ik had bedacht.

‘Geen idee waar je het over hebt,’ antwoordde ik zonder hem aan te kijken.

‘Charles van IJcken, mag jij liegen tegen je beste vriend?’ zei Gio, en hij klonk precies als mijn moeder.

‘Wel als hij zich gedraagt als een—’

De bel ging.

Gio stak plechtig zijn hand uit. ‘Charlie, leuk je ge-

kend te hebben. Het waren mooie jaren. Als je me niet meer terugziet, en die kans is best groot nu, vertel mijn moeder dan dat ik van haar houd. En beloof me dat je, ter nagedachtenis aan mij, elk jaar een auto zult vullen met pingpongballen.'

'Beloofd,' zei ik terwijl ik zijn hand schudde. 'Als jij dan hetzelfde doet en in mijn plaats Mario Cart speelt met mijn broertje.'

'Beloofd,' bevestigde Gio.

Het lokaal waar ik me moest melden lag helemaal aan de andere kant van het gebouw. Al snel kreeg ik door dat het niet eens een lokaal was, maar een van de woonruimtes. Nadat ik aangeklopt had, wachtte ik gespannen af.

Voor mijn gevoel duurde het wel een uur voordat de deur openging. Honderd vragen schoten door mijn hoofd. Wie zou hij of zij zijn? Waarom had hij/zij een begeleider nodig? Welk project was dit?

Uiteindelijk ging de deur op een kiertje open.

'Wie is daar?' hoorde ik.

'Ik ben Charlie. De directrice zei dat ik me hier moest melden. Ben jij...' Voor het eerst keek ik naar de naam op het papiertje. '...Salomé Snel?'

'Ben jij de begeleider?'

'Eh, ja, dat is het idee. Maar ik heb geen idee hoe-'
Voordat ik mijn zin kon afmaken, vloog de deur helemaal open. In de deuropening stond een meisje met een wilde bos krullen en ogen net zo donker als haar

huid. Voordat ik een woord kon zeggen, trok ze de deur achter zich dicht en bekeek ze me een kritische blik.

‘Je moet naar je ouders luisteren en je fiets laten maken,’ was het enige wat ze zei, voordat ze in hoog tempo de gang op liep.

Wat? Hoe wist ze dat? Wat...

‘Kom je nog?’ Ze stond inmiddels aan het einde van de gang op me te wachten. Omdat ik niet wist wat ik anders moest, volgde ik haar. Salomé was helemaal in het zwart gekleed, van haar sneakers tot haar jeans en T-shirt.

Na een doolhof van gangen en bochten kwamen we bij een uitgang. Ik stond nog met mijn ogen te knippen tegen de felle zon, maar Salomé liep rechtstreeks op de Audi af die voor de deur geparkeerd stond en opende het portier. Zonder om te kijken wuifde ze met haar hand naar mij: het was de bedoeling dat ik ook instapte.

‘Schiet op, we zijn al laat,’ zei ze toen ik bij de auto aankwam. De auto had zelfs een chauffeur, die geduldig wachtte tot we op onze plek zaten.

Als ik eerst honderd vragen had, had ik er nu duizend.

‘Laat waarvoor?’ vroeg ik, toen we eenmaal onderweg waren. ‘Van wie is deze auto? Waar gaan we heen?’

‘Het museum,’ was haar enige antwoord.

‘Het museum? Onder schooltijd? Is dit een soort schoolreisje?’

Salomé negeerde me. Ze keek alleen maar uit het

raam, en speelde met de ketting die om haar nek hing. Het was het enige wat ze aanhad met kleur. Verschillende gekleurde kralen vormden de ketting, met een hanger – ik kon niet zien wat het was.

Een kwartier lang reden we in stilte, totdat de chauffeur aangaf dat we over vijf minuten bij het museum zouden aankomen.

Salomé draaide zich naar me toe en keek me voor het eerst aan. ‘Dit zijn de regels: je mag mee naar binnen, maar je loopt niet in de weg, je stelt geen vragen en je raakt niets aan. Begrepen?’

‘Begrepen,’ zei ik.

Ik begreep het prima, maar ik kon niets beloven.

We stonden op de stoep voor het grootste museum van de stad: het Goedhartmuseum. Alle beroemde kunstenaars hadden daar een plekje voor hun werk. Ik wist dit omdat de zoon van de eigenaar, Milo, bij mij in de klas zat. Van de week had hij nog zitten opscheppen over de dure juwelen die nu in het museum te zien waren.

Enorme zuilen vormden een gang rondom het gebouw, met overal versieringen en details. Terwijl we naar de ingang liepen, kon ik alleen maar omhoog kijken omdat er zo veel te zien was.

‘Hoe hebben ze dit ooit gemaakt?’ dacht ik hardop, terwijl ik bijna tegen een zuil aanliep.

Salomé lachte kort. ‘De oude Grieken maakten al dit soort tempels.’ Ze zei niet ‘dat weet toch iedereen’, maar ik hoorde het in haar toon.